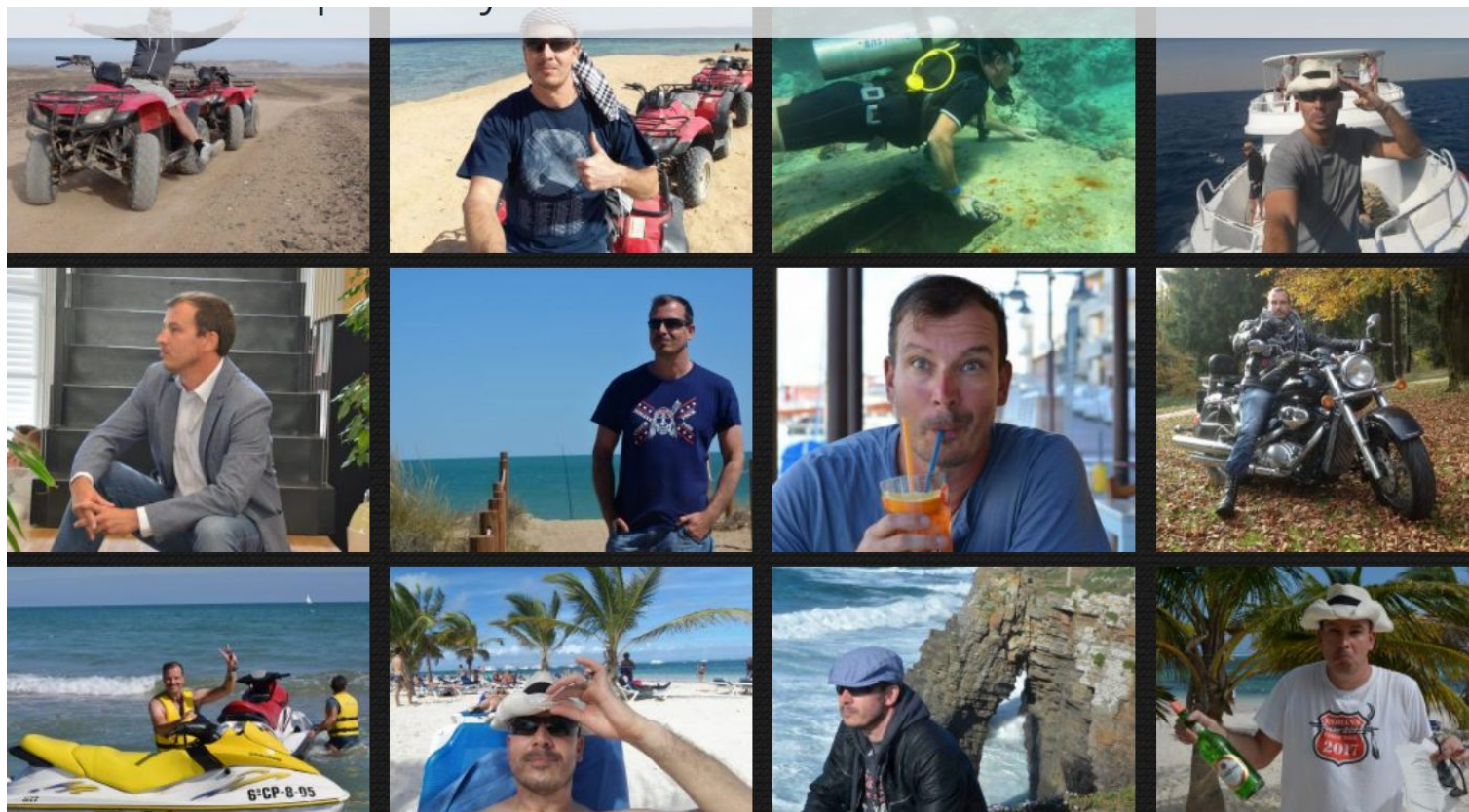

Jak jsem šel „do důchodu mladý“

Od minimální mzdy k milionu ročně

Martin Kopáček
© 2018

1. Odsouzení k úspěchu

Pocházím z obyčejného prostředí: Rodiče nebyli boháči, nečekala na mne firma ani vlivný strýček. Vše, co jsem si musel sám vyzkoušet, ověřit a samostatně vybudovat. Můj cíl byla svoboda, nezávislost a volný čas. A to nám dává právě dostatek peněz.

Jak praví klasik: „*Je lepší být bohatý. Minimálně z finančních důvodů.*“

Dnes mám roční příjem přes 1.000.000 korun – jsem plátce DPH. Můžete si to snadno prověřit, moje DIČ je CZ7211230059. K tomu mi generují další peníze podíly ve firmách, samostatné byznysy atd., což je ještě navíc k uvedenému milionu.

Jak jsem se od minimální mzdy (po vyhazovu z vysoké školy) dostal až k tomu, že tyhle řádky píšu v Rio de Janeiro, se dočtete na dalších stránkách. Prošel jsem hodně zaměstnáními, poznal jsem hodně slepých uliček. Z těchto řádek třeba vytěžíte „zkratku“, která vás k cíli dovede rychleji, než jsem šel já.

Že na to nemáte? Že to je věc náhody nebo štěstí? Ale houby, každý z nás může být „**odsouzen k úspěchu**“.

Zamyslete se:

- 1) Umíte číst a psát (to neumí 60% světové populace), máte zajištěnou zdravotní péči a máte jistotu že neumřete hlady (to nemá 86% lidí na světě).
- 2) Máte přístup k internetu, máte schopnost i z malé mzdy ušetřit, máte možnost si ve volném čase přivydělat.
- 3) Nikdo vás nenutí dělat nic, co sami nechcete. Nikdo vám nebrání dělat to, k čemu se rozhodnete. Můžete si vydělávat peníze v rámci vcelku liberálních zákonů (vězte, že ve většině světa to tak jednoduché není).
- 4) Vy i váš majetek jste chráněni zákony.

Když si toto uvědomíme, můžeme jen poděkovat osudu. [Polovinu bitev máme totiž vyhranou](#) už díky tomu, kde jsem se narodili.

2. Vyhazov a minimální mzda

Jak už jsem psal, neměl jsem žádný skvělý start. Rodiče nebyli bohatí, nečekala mne ani zavedená rodinná firma, ani protekce. Mým cílem bylo „*dobře se učit a mít skvělou práci*“. Jestli jste si vzpomněli na Kiyosakiho a smějete se, pak zcela právem. Také se dnes té naivitě usmívám – a dávám zcela za pravdu Kiyosakiho tezi, že „učit se mít dobré místo“ je **dávno překonaný model**.

První **velká facka** přišla krátce po nástupu na vysokou školu. Prestižní obor, právnická fakulta na Karlově univerzitě. Jenže vysokou školu jsem neslavně skončil po druhém ročníku, paragrafy mi do hlavy nelezly. Takže co dál? Při studiu jsem zkoušel první podnikání, ale vůbec jsem to neuměl. Od 17 let jsem se plácal od ničeho k ničemu.

Po vyhazovu ze studií jsem začal **na minimální mzdě**. Pomocník v oblastním archivu v Horšovském Týně. Rovnání zažloutlých papírů do regálů, každý den od osmi do čtyř. Lidově řečeno: pakárna. Sekl jsem s tím po měsíci.

3. Zaměstnání a sbírání zkušeností

Samozřejmě jsem se s tím nesmířil, zkoušel jsem nové věci, pracoval jsem na znalostech a dovednostech. Našel jsem si práci v tehdejší Podniku výpočetní techniky v Klatovech, kde jsem se při práci učil používat počítač – ještě před nástupem windows. Chtěl jsem poznat mezinárodní obchod, tak jsem nastoupil do spediční firmy, na hraničních přechodech Lísková a Folmava – před vstupem ČR do Evropské unie to byla možnost, jak sledovat co a kam se vyváží.

Důležité je, že tohle vše se událo ještě před příchodem internetu. Byla to doba neuvěřitelně pravěká, vše existovalo pouze „na papíru“, vše se hledalo v seznamech a v tištěných katalozích. Prostě pravěk – dnes je doba zlatá, kdy vše je otázkou pár kliknutí.

Díky těmto zaměstnáním jsem ovšem mohl nahlédnout „dovnitř“ podnikání. Kolem mne ti schopnější obchodovali v milionech, já jsem pro jiné jen administroval velké transakce. Plat byl stále bídný. Zkušenosti z uvedených zaměstnání mi ovšem pomohly pochopit důležitou věc: **Prací pro druhé nikdy nezbohatnete.**

Odmítněte „drogy chudých“: To jest prodávání svého života za pár korun, 8 hodin od pondělí do pátku. S vidinou svobody pouze o víkendu. Nebo těch ubohých pár týdnů svobody, které se říká „dovolená“. Kašlete na stravenky, na třináctý plat – to vše jsou jen „drogy chudých“, kterými se dopujete před realitou : jste otrok ... jen trochu lépe placený.

4. Cash-flow je klíč ke svobodě

Narazil jsem také na klasickou knihu Roberta Kiyosakiho „Bohatý táta, chudý táta“. Stručně pro vás, kdo tuto knihu neznáte: Kiyosaki ukazuje tzv. *Cashflow kvadrant*, kde se každý „najde“ : **Zaměstnanec** (pracuje za mzdu a je to nejrizikovější způsob života, **Soukromník** (pracuje pro sebe, ale nemá nic než prodej vlastní práce), **Majitel** (buduje a vlastní firmu), **Investor** (kupuje a prodává firmy).

Co funguje v cash flow kvadrantu? Amerika je jiná země a Kiyosakiho prostředí se od toho našeho hodně liší. Pochopil jsem, že se z kvadrantu Zaměstnanec musím dostat do kvadrantů Soukromník, Majitel a Investor.

Při četbě Kiyosakiho jsem si uvědomil to, co jsem cítil už delší dobu: **Mojí prací bohatnou jiní**. Musím pracovat sám pro sebe a budovat si svoje vlastní podnikání, svoje pasivní příjmy.

Zjistil jsem, jaká je skutečnost v tzv. pasivních příjmech: **Funguje to jinak**, než si většina lidí myslí. Zapomeňte na nemovitosti – demografie je neúprosná a nemovitosti budou pro většinu lidí zklamáním. Vyhýbám se jim jak čert kříži i dnes! Pasivní příjem je stav, kdy dostáváte peníze bez práce. Pracuje pro vás kapitál nebo firma. A tohle se stalo mým cílem: vybudovat takové podnikání, které mne uživí a které mi bude generovat další a další peníze.

Kiyosaki mi otevřel oči: Při zaměstnání musím začít podnikat, učit se praxí. Musím místo práce pro výplatu svoje síly napnout pro budování vlastních projektů, vlastních firem. Protože jediné tak zbohatnu, získám nezávislost, nebudu se muset bát o místo. Chci být svobodný. Tohle bude můj šálek kávy!

5. Učení praxí

“ Kiyosaki popsal, **jak se učil podnikat** a budovat příjmy přímo praxí. K tomu jsem intuitivně tíhl už při výběru zaměstnání: Kromě pekelné práce v archivu (se kterou jsem sekl po měsíci), jsem se učil v Podniku výpočetní techniky (zvládnutí počítače), ve spediční firmě (jak funguje mezinárodní obchod). Bylo na čase postoupit dál, získat novou praxi.

Na jednom vzdělávacím kurzu jsem **potkal zajímavého člověka**, Františka B. Má rád své soukromí, takže ho nebudu jmenovat plným jménem. Důležité bylo, že tenhle kluk (mladší než já), vybudoval a vlastnil **velkoobchod s elektrotechnickým materiálem** a hledal člověka do svého provozu. Slovo dalo slovo a já nastoupil. Neměl jsem ponětí o tom, jak se liší kabel CYKY od CYSY, netušil co je jistič ani jaký je rozdíl mezi zástrčkou a zásuvkou. Vše jsem se učil za pochodu, včetně principu fungování expresního velkoobchodního zásobování elektromateriálem pro velké podniky.

František byl úspěšný podnikatel a měl vyšší ambice. Bavilo ho veřejné dění a angažoval se v politice. František i já jsme si prožili „*cinkání klíčů*“ v roce 1989, prožívali jsme dobu převratu. Zažili jsme dobu nefunkční socialistickou éru i porevoluční nástup tržní ekonomiky. Proto jsme měli oba k veřejnému dění vztah, od dob Občanského fóra. Sledovali jsme stejné politické směry a oba jsme s podivem našli stejný směr i zde. František se angažoval v KDU-ČSL a já jsem sledoval jeho počínání.

6. Politika není nejlepší byznys

Většina lidí o oblasti politiky ve skutečnosti neví téměř nic. Lidové moudro je, že „*poslanci nedělají nic a berou nejvíc*“. Většina lidí žije v představě, že „*poslanci se flákají a berou těžké prachy*“. Televize a novináři k tomuto přesvědčení přispívají vrchovatou mírou – ovšem **nic není realitě vzdálenější**. Měl jsem možnost politiku sledovat „zevnitř“ 12 roků a poznal jsem, že **to je jeden z nejhorších byznysů**.

Při práci pro Františka jsem si vytvořil s kolegy malou tiskárnu. Naším sortimentem byly formuláře, tiskopisy, malosériové publikace. Byl to příjemný příjem navíc. Bral jsem to už podle Kiyosakiho: „Podržte si zaměstnání a budujte si vlastní podnikání“.

V KDU-ČSL jsem zúročil zkušenosti s tiskem, s výpočetní technikou i marketingem, který jsem se přirozeně učil ve Františkově velkoobchodu. Když jsem dostal nabídku pracovat pro okresní organizaci, viděl jsem příležitost naučit se něčemu novému. Z Františkova velkoobchodu jsem odešel a začal jsem se učit realitě české politiky.

Během 12 roků jsem se dostal na post vedoucího aparátu krajské organizace. Mohl jsem se účastnit porad vedoucích krajů, mohl jsem chodit na jednání politického vedení. Důležitá byla odvrácená strana politiky: Většina zájemců o posty starostů, krajských politiků, poslanců nebo senátorů

musela věnovat této činnosti **prakticky všechny čas**. Schůze, mítinky, práce v organizacích, tiskové zprávy, konference, zasedání, porady... volný čas pro tyto lidi téměř neexistuje. Musíte se stále snažit zalíbit všem, musíte diskutovat s lidmi, kteří mají zkreslené představy, novináři hledají senzace ve vašem soukromí – není to prostě nic, čím by rozumný člověk chtěl být :)

Stal jsem se formálně i asistentem poslance, na čas i formálně asistentem europoslance. Dám vám dobrou radu: **Nikdy nespolehejte na politiky!** Myslí jen na čtyři roky dopředu. Jednají jen tak, jak jim stranický klub dovolí. Žijí v bublině nereálného světa. Nic pro vás neudělají. Dvanáct roků jsem politiku sledoval „zevnitř“ a dnes tvrdím: Není to dobrý byznys.

7. Budujte svět. Svůj vlastní svět.

Práce pro politiky ale **byla výborná škola**. Mnoho jsem se naučil o lidské psychice, o psychologii. Připravoval jsem kampaně, řídil týmy, v praxi jsem testoval marketingové strategie. Vše mělo dva zásadní háčky: Nepracoval jsem pro sebe, ale pro druhé. A volební systém de facto neumožnil, abych ve svém kraji „dostal“ do Parlamentu jediného poslance. Tím jsem se dostal k hranici toho, co mi politická zkušenost mohla přinést. Po 12 letech jsem se rozhodl jít zase dál.

Vrcholila právě **éra eshopů** a tak jsem si chtěl rozšířit obzory také v tomto podnikání. Jeden z předních cyklistických eshopů hledal v té době člověka mého profilu a tak jsem nastoupil. Smějete se právem: Na kole nejezdím a v této branži se vůbec nevyznám. V centrále eshopu jsem narazil a fajn tým, a podíval jsem se pod pokličku internetového velkoobchodu. Zúročil jsem zde moje zkušenosti z Františkova velkoobchodu s elektrotechnikou a také zkušenosti z propagačních a marketingových aktivit. Během šesti měsíců jsem ale zjistil, že tento velkoobchod je v podstatě velmi malý, prakticky stojí na osobnosti jednoho člověka **a že se nemá kam posunout**. Po půl roce nebylo nic, kam bych já dál mohl tento projekt posunout. Bylo na čase jít dál.

Už v době práce pro politiky jsem narazil na oblast, která pro mne znamenala skutečný zlom. Poznal jsem skupinu lidí, kteří obchodovali na burze. Byl to pro mne **nový svět**.

8. Zlato, stříbro, peníze

Ve chvíli, kdy jsem poprvé seděl s třemi lidmi u kafe v plzeňské „Alfě“, jsem ještě netušil, že **právě nasedám do rakety**. Tahle raketa mne vynesla mezi ty nejchytřejší lidi, jaké jsem poznal. A také **k největšímu balíku peněz**, jaký jsem kdy získal.

Jenže to bylo opačně, než asi čekáte: Památné setkání v Alfě se konalo v roce 2005 a do roku 2009 jsem na burze nevydělal nic, co by stálo za zmínku. Jenže došlo k naprosto nečekanému vývoji. S lidmi, kteří se kolem burzovního obchodování pohybovali, jsme si „*sedli lidsky*“ a tak jsme začali uvažovat o **společném podnikání**.

Obklopujte si chytrými lidmi, vyplatí se to. Já měl štěstí, že jsem narazil na lidi, kteří měli už podnikatelské zkušenosti, zdravý přístup k riziku a fér přístup k životu. Společně jsme vytvořili firmu SILVERUM s.r.o. To byl rok 2009, já jsem ještě stále pracoval pro politiky. Start firmy nebyl nijak skvělý, objednávek bylo málo. Jenže jsme vytvořili nejlepší **informační portál** o drahých kovech, protože jsme zlato a stříbro velmi dobře znali z burzovního obchodování.

Začalo se dařit. Když jsem odcházel z politického angažmá, nabídli mi kolegové, **abych se naší společné firmě věnoval na plný úvazek**. Poté, co jsem si udělal „stáž“ ve výše zmíněném velkoobchodu s cyklistickými potřebami, jsem nabídku přijal.

Toto podnikání jsem miloval. Měl jsem volné ruce, **politiku jsem pověsil na hřebík** a na plno jsem se začal **věnovat rozvoji firmy**. Kolem našeho portálu se vytvořila velká skupina investorů, kteří od nás čerpali informace. Viděli, že přistupujeme k drahým kovům profesionálně – nikoliv se snahou prodat za každou cenu – a proto jsme získali důvěru. Objednávky začaly jen pršet.

Vybudovali jsme **pobočku v Německu**. Paradox, německou firmu vlastní Češi! Objednávky rostly, začali jsme pořádat živé akce, rozšiřovat nabídku, komunikovat se fanoušky. Z fanoušků se stávali zákazníci. SILVERUM rostlo a rostlo. **Začala velká jízda!**

9. Raketa, která mne vynesla na rychlodráhu

Při budování velkoobchodu s drahými kovy **došlo k úžasné synergii**: Propojili jsme oblast zlatých a stříbrných mincí a slitků s oblastí burzy. Burzovní obchodování najednou dostalo logické kontury, začalo fungovat.

Objevil jsem nový svět, nový vesmír: **Peníze dělají peníze**. Dostal jsem se situace, kdy jsem vydělával velmi fajn peníze (příjem ze SILVERUM kolem 400.000 korun ročně). A tyto peníze jsem ještě rozmnožil o peníze z burzy. Kiyosaki píše o přesunu z krysího závodu (práce kvůli zaplacení účtů) na rychlodráhu (nepracujete už pro peníze, ale peníze pracují pro vás).

Začala moje „rychlodráha“. V podnikání jsem zúročil všechny nasbírané zkušenosti z předchozích aktivit. I zkušenosti z předchozích zaměstnání. Na burze jsem zúročil to, že **jsem se obklopil chytrými lidmi** a že jsem mohl od nich čerpat rady a návody. Načerpané znalosti a získané zkušenosti jsme mohli předávat dál – občas i v **odborných pořadech České televize**.

10. Nejchytřejší v místnosti

Kdysi jsem dostal dobrou radu pro podnikání: „*Když jsi nejchytřejší v místnosti, použij rychle dveře.*“ Proto jsem vždy hledal lidi, kteří jsou chytřejší a kteří mají větší zkušenosti. Tohle chce pokoru – a ne každý tohle pochopí. Teprve časem mi došlo, **proč tomu tak je**: V zaměstnání musíte být nejchytřejší, abyste byli povýšeni a odměněni. Musíte kolegy převyšovat, aby si vás šéf všiml.

V podnikání je to naopak: Obklopujte se vždy lidmi, kteří vám mohou pomoci a poradit. S takovými lidmi podnikejte, od takových se uče. Pozor na přemíru osobního ega :) Zejména mladí hoši mají pocit, že musí „mít pravdu“ za každou cenu. Utíkejte vždy rychle od těch, kteří jen kritizují ostatní – pracovně tomu říkám „traviči studní“. Negativně a přehnaně kriticky naladění lidé vás na rychlodráhu nevynesou.

Spolupracujte se zkušenými. Učte se od zkušených. Obklopujte se chytrými lidmi. Sledujte jejich projekty, podnikejte společně. Funguje to lépe, než chození do zaměstnání od 8 do 16, pět dnů v týdnu, po celý produktivní život :)

Naprostou souhlasím s Kiyosakim: V kategorii *Zaměstnanec* je nejméně šancí získat svobodu, bohatství a volný čas.

11. Svoboda. Skutečná svoboda

Svět rychlých peněz a podnikání mi dal možnost k dalšímu posunu. V roce 2015 jsem s kolegy burzovními obchodníky začali **budovat nový projekt**, komunitní portál finakademie.cz. Dobře jsem si pamatoval, jak jsem v roce 2005 těžko hledal lidi, kteří umí na burze obchodovat a kde bych se mohl začít učit. Proto jsme vytvořili komunitní portál, kde zdarma sdílíme know-how a ukazujeme postupy. A pro ty, kteří chtějí přímou cestu k úspěchu, jsme vytvořili intenzivní prémiové kurzy, které vedou na „rychlodráhu“ nejkratší cestou.

Portál finakademie.cz si rázem získal obrovskou popularitu. Jsem nesmírně vděčný všem kolegům, kteří stáli u jeho zrodu a všem, kdo na portálu prezentují svoje znalosti. Každý den nové články, které **čte přes 250.000 lidí měsíčně**. Sleduje nás přes 7.000 lidí. Komunikujeme mailem s 26.000 lidmi. V diskuzním fóru máme přes 2.300 členů a přes 32.000 příspěvků. Je to **obrovská komunita lidí**, kteří pracují na své finanční svobodě.

V roce 2017 mi bylo 45 let. Burze jsem se věnoval už 13 roků, velkoobchod s drahými kovy jsem vedl už 8 let. Portál finakademie.cz se rozrůstal a sílil. Cítil jsem, že jsem našel „to svoje“, a že stojím opět na rozcestí – chci víc svobody.

S kolegy v SILVERUM jsem proto začal jednat o tom, že bych prodal můj podíl. Cítil jsem, že rozvoji velkoobchodu už nemám co nového dát. Kolegové **můj podíl odkoupili za částku v řádu milionů**.

Proto se dnes mohu věnovat tomu, co opravdu miluji: Mohu obchodovat na burze (obchoduji velmi jednoduše), mohu být v kontaktu s kolegy z portálu finakademie.cz. Plním si konečně sen – prodlužuji si léto cestováním po světě. Thajsko, Španělsko, Dominikánská republika, Itálie, Egypt ... tyto řádky píšu v brazilském Rio de Janeiro, kde s přáteli „chytáme bronz“.

12. Začněte. Ted' hned!

Když jsem prodal podíl v SILVERUM, odborná veřejnost si toho samozřejmě všimla. Dostal jsem nabídku **56.000 Kč měsíčně** s tím, že mohu pracovat z domova, nemusím chodit do práce. S poděkováním jsem mohl odmítnout :) Tohle je posun, který vám udělá největší radost – po vyhazovu ze školy jsem by rád za práci za minimální mzdu. Dnes mohu s díky odmítnout volnou práci za mzdu, kterou většina lidí nikdy asi nepozná.

Od 17 let jsem zároveň zkoušel **podnikat**. Učil jsem se v praxi, ladil jsem postupy a zkoumal jsem cesty k úspěchu. Začátky nebyly vůbec slavné, plácal jsem se od něčeho k něčemu. Každá chyba v podnikání byla důležitým ponaučením, jak se zlepšovat. Obklopil jsem se chytrými lidmi, učil jsem se spolupracovat. Spolupráce se zkušenějšími se vyplatila.

Naučil jsem se budovat úspěšné firmy – tím, že jsem od 17 let zkoušel podnikat a že jsem se učil u chytřejších a úspěšnějších. Zkušenosti, které získáte, v zaměstnání i v podnikání - se učte **proměnit ve vaše vlastní peníze**. Důležité je, že jsem vše zkoušel v praxi: zakládal jsem firmy, rozjížděl jsem firmy. Budoval jsem firmy, prodával jsem firmy.

Tohle vám nedá žádná kniha – moje nejlepší rada je: **Učte se přímo v praxi!** Jděte do akce a makejte. Místo lepení motivačních obrázků na facebooku si vše vyzkoušejte v praxi. Místo sdílení citátů se podle nich řiďte v praxi. Život letí rychle a **čas vám nikdo nevrátí** – pracujte proto pro sebe, ne pro pana šéfa.

Žiju podle Kiyosakiho. Začal jsem s minimální mzdou. Prošel jsem si mnoha zaměstnáními. Budoval jsem firmy. Obklopoval jsem se chytrými lidmi. Funguje to. Dnes jsem „mladý důchodce“ - svobodný a volný člověk, který může prožívat život naplno.

Přeju vám, aby můj životní příběh byl pro vás inspirací a startem k opravdové svobodě.

Martin Kopáček

Rio de Janeiro, 14.3.2018